

til En, der havde været forlovet engang før, stod altid for hende som noget, hun umuligt vilde kunne gøre. Men unægtelig mildnede det Sagen, at hun intetsomhelst kendte til den paagældende Dame men derimod havde set, hvor ulykkelig og forpint han havde følt sig i Forholdet.

Hun troede da ogsaa nok, at hun syntes om ham; men om hun nogensinde vilde kunne komme til at holde rigtig af ham, at elske ham, det vidste hun ikke, fordi hun overhovedet endnu havde højst uklare Begreber om, hvad Elskov var. Hendes to Veninder havde rigtignok villigt staaet til-rede med Oplysninger derom. Navnlig havde den robuste Gerda altid gerne villet betro hende baade, hvad hun personlig erfarede, og hvad hun gennem andre fik opsnuset om Kærlighedslivets Mysterier. Men Inger havde aldrig villet høre paa hende; den Slags Ting havde hidtil ikke interesseret hende.

Højst perpleks blev hun nu, da Faderen en Eftermiddag et Par Uger før Jul, just som de et Øjeblik var bleven alene i Dagligstuen, gav sig til at tale om Per og om hans sandsynlige Genbesøg der paa Egnen.

»Som du vistnok veed, min Pige, er Hr. Sidenius ikke længer forlovet. Og nu vil jeg ganske aabent spørge dig, om du maaske af Hensyn til, hvad Folk kan finde paa at udlede af dette Skridt, helst vil være fri for at se ham her i Præstegaarden. Svar du kun lige ud!«